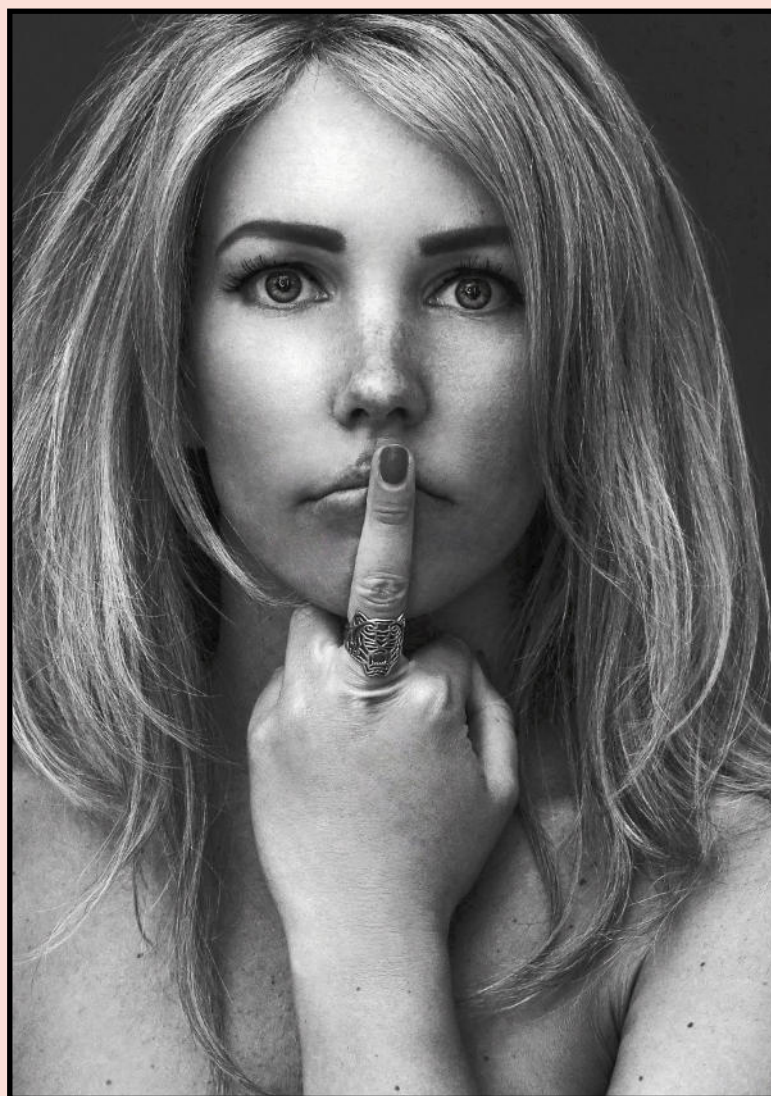

**‘Mijn adem stakte
toen ik het woord
borstkanker
hoorde’**

‘Het is foute boel, meisje. Je hebt borstkanker,’ kreeg Marlien Bakker (29) vorig jaar van haar arts te horen. Op haar Instagram-account deelt ze haar ziekteproces, hoe rauw ook, met de buitenwereld.

Interview: Merel Brons. Fotografie: privébeeld.

‘Even twijfelde ik of ik mijn persoonlijke Instagram-account wel wilde gebruiken om dingen over mijn ziekte te delen. Na die eerste post zou ik altijd ‘Marlien van de borstkanker’ blijven. Maar ik wilde anderen bieden wat ik zelf zo had gemist: een eerlijk beeld van het leven van een jonge vrouw met borstkanker. En dat het soms rauw zou zijn en volgers zou afschrikken, dat was dan maar zo.’

HARDE PLEK

‘Een week na mijn 28e verjaardag legde mijn vriend Stephan in bed zijn hand op mijn borst en voelde hij een harde plek. Zelf voelde ik het ook en eigenlijk schrok ik meteen. Zowel mijn moeder als mijn oma had borstkanker gehad, ik zou toch niet de volgende in het rijtje worden? Ik belde de dag erna meteen de huisarts. Ook hij voelde er kennelijk enige haast bij, want ik zat direct na het weekend al in het ziekenhuis voor allerlei onderzoeken. En ook de uitslag volgde snel. Het was 5 juli 2016 toen de chirurg tegen me zei: ‘Ik kan het niet mooier voor je maken, meissie, het is borstkanker. En we gaan zodra we kunnen aan de slag met chemokuren en een operatie. We zijn nu het behandelplan voor je aan het maken.’ Mijn adem stakte even toen ik het woord borstkanker hoorde. Pas later thuis kwamen de tranen. Maar meteen wist ik: ik moet nú alles uit mijn handen laten vallen, want de komende maanden draait mijn leven om genezen. Dus dat heb ik gedaan. Met mijn superleuke baan als assistent van de directeur van een warenhuis, stopte ik meteen. Gelukkig zat er een vriendin net

zonder werk en besloot zij totdat ik hersteld was mijn baan over te nemen. Dat voelde heel veilig en vertrouwd.’

‘Hebben jullie een kinderwens?’, had de chirurg al snel na de diagnose gevraagd. Toen we daar allebei op antwoorden dat we ooit wel graag kinderen wilden, kwamen we in aanmerking voor een ivf-traject.

Chemo nummer 3 met m'n zusje.

Voordat ik begon met de chemokuren zijn mijn eitjes veiliggesteld, zodat die niet beschadigd konden worden en ik ooit toch moeder zou kunnen worden.’

HUILEN MET JE VADER

‘De reacties in mijn omgeving op mijn ziekte waren heel verschillend. Sommige vrienden en kennissen hoorden ervan en namen daarna gewoon nooit meer contact met me op. Of ze reageerden zo bot en onbeholpen op het moment dat ik het ze vertelde, dat het eigenlijk nooit meer is goed gekomen. Er was ook veel verdriet en angst. Bij mijn vader bijvoorbeeld. Na een middag samen op de boot zei hij dat hij het jammer vond dat we niet even samen op de voorsteven hadden kunnen huilen. ‘Huilen?’, vroeg ik. ‘Dat was ik zeker niet van plan. ‘Natuurlijk heb ik mijn jankbuien gehad, maar steeds maar die tranen hielpen me niet. Kracht en vertrouwen waren wat ik nodig had. Stephan begreep dat gelukkig en probeerde samen met mij steeds positief te blijven. Ook humor heeft ons geholpen. Toen ik mijn haar had verloren, draaide hij bijvoorbeeld *Gabbertje* voor me. Niet iedereen snapt dat, wij konden er samen vaak hard om lachen.’

‘SOMMIGE VRIENDEN
NAMEN NA DE
DIAGNOSE GEWOON
NOOIT MEER CONTACT
MET ME OP’

Met Stephan, 5 minuten voordat mijn haar eraf ging.

Mijn eerste Instagram-post over mijn ziekte deelde ik na de laatste chemo. Ik lig op die foto op het ziekenhuisbed, samen met Stephan. In de daaropvolgende periode postte ik meer en meer over mijn ziekte. Ik liet mijn kale kop zien, ik deelde over mijn borstamputatie, showde mijn pruik. En ondertussen probeerde ik ook informatie te geven bij mijn foto's: waar haal je een goed haarstuk? Wat doe je wanneer je wimpers beginnen uit te vallen? Meestal waren de reacties opbouwend, andere meiden die in hetzelfde schuitje zaten vonden het fijn om te lezen dat ze niet de enigen waren. Soms waren de reacties negatief: 'Waarom deel je dit in vredesnaam allemaal?' Mijn reactie is simpel: omdat het leven nou eenmaal niet één grote vanillesaus is. Dit is wat het is als je te maken krijgt met kanker. Dat laat ik zien. En als je dat niet zint, dan ontvolg je me toch gewoon? Dat laatste gebeurde eigenlijk niet zo veel, inmiddels heb ik dik elfduizend volgers. Dat is natuurlijk prachtig, maar het is niet waar het me om gaat: ik heb van deze rotsituatie toch iets positiefs weten te maken.

Want een rotsituatie, dat was het. Ik heb in totaal achttien chemokuren gehad. Dat waren maanden waarin ik heb moeten afzien door de misselijkheid en de vermoeidheid. Soms lag ik als een vaatdoek op de bank en kon ik me werkelijk niet voorstellen dat mijn vriend ook nog maar iets in me zou zien. Verder kon ik maar weinig gezelschap om me heen verdragen omdat ik me zo lamlendig voelde. Gelukkig waren mijn moeder en mijn zus er elke dag voor me om boodschappen te doen en te koken. Ik kon zelf helemaal niks, naar de keuken lopen en een kop thee zetten kostte me al te veel energie. Het enige wat ik wilde en wat ik kon, was dagenlang onder een dekentje naar afleveringen van *Gossip Girl* kijken. Na vijftien dagen begon mijn haar al uit

'TOEN IK MIJN HAAR HAD VERLOREN, DRAAIDE STEPHAN GABBERTJE VOOR ME'

te vallen. Ik vond het zo vreselijk om de bossen in mijn handen te hebben, dat ik besloot om maar meteen de tondeuse eroverheen te halen. Gelukkig vond ik een prachtig haarwerk dat leek op mijn eigen haar, dat heb ik veel gedragen. Na de chemokuren stond een operatie op het programma. Ik moest de keuze maken of ik mijn borsten wilde sparen of dat ik ze helemaal zou laten weghalen. Het was de

moelijkste beslissing van mijn leven, maar ik besloot ze uiteindelijk toch helemaal te laten verwijderen. Dit was de enige manier om niet de rest van mijn leven bang te hoeven zijn. Als alles weg was, was de kans dat de kanker zou uitzaaien het kleinst. Maar natuurlijk, het is voor een vrouw verschrikkelijk om haar borsten te moeten missen. Voor mijn vriendinnen en mijn vriend gaf ik een afscheidsfeestje van mijn 'twee meiden'. Ik noemde het Boob Voyage en feestte alsof het mijn laatste dag was. Ook heb ik nog mooie foto's laten maken van mijn borsten, voor het nageslacht, voor later.'

BANG VOOR DE DOOD

'Daarna was het zover: mijn borsten werden verwijderd. Het was nog even afwachten hoe ik wakker zou worden na de operatie. De bedoeling was dat de artsen ook meteen een reconstructie zouden uitvoeren, maar het was de vraag of mijn borstspieren lang genoeg waren om de protheses onder te plaatsen. Toen ik wakker werd, bleek de operatie gelukt. Ik had meteen een borstherstellende operatie

gehad en de implantaten waren geplaatst. Daarna volgde een traject waarbij ik steeds chemo-injecties kreeg, om ervoor te zorgen dat eventuele kankercellen die nog in mijn lichaam aanwezig waren, werden bestreden.

Ik ben nooit bang geweest om dood te gaan. Ik heb altijd het vertrouwen gehad dat ik hier wel doorheen zou komen. Mijn angst komt eigenlijk pas de laatste tijd een beetje opzetten. Ik ben nu bijna klaar met de injecties en dan zal mijn lichaam op eigen kracht verder moeten herstellen. Aan de ene kant vind ik dat moeilijk. Ik kan niet meer leunen op de gedachte dat het chemo-gif alles wel onder controle heeft. Aan de andere kant probeer ik mijn angst ook los te laten, het heeft geen zin. En als het mijn tijd is om te gaan, dan ga ik toch. Daar kan ik niets aan veranderen.

Gelukkig begin ik nu ook mijn oude leven steeds meer op te pakken. Negen maanden lang stond alles compleet in het teken van mijn ziekte. Ik droeg bijvoorbeeld alleen nog maar kleding die lekker zat. Nu ben ik volop aan het shoppen, want ik wil ook gewoon weer leuke spullen in de kast hebben. Ook met werken ben ik weer voorzichtig begonnen. Een aantal uur in de week, op therapeutische basis. Daarna ben ik ook meteen bekaft. Maar ik vind het al ongelooflijk fijn dat mijn dagen weer een ander doel krijgen en dat ik moet opstaan op een bepaalde tijd en me moet aankleden. Ik vind het heerlijk om me weer nuttig te voelen en onder de mensen te zijn. Al waren de eerste dagen op mijn werk wel confronterend, toen ik zag dat mijn vriendin op mijn plek en achter mijn computer zat. Natuurlijk weet ik dat ik daar zelf ooit weer zal zitten, maar toch.'

TABOES DOORBREKEN

'Ik heb nooit gearzeld of ik bepaalde dingen zou plaatsen op Instagram en ook nooit iets gewist. Soms wist ik wel dat ik

je relatie wordt sterker als je dit samen doormaakt. Ik realiseer me elke dag hoe goed Stephan en ik het samen hebben. Hij heeft me de hele periode zo ongelooflijk gesteund. De kers op de taart is dat hij me onlangs op vakantie in Italië ten huwelijk heeft gevraagd. Even dacht ik dat hij me in de maling nam en lachte ik zijn vraag een beetje weg. Maar toen hij op zijn knieën ging en er in dat bootje in Portofino ook nog eens een ring tevoorschijn kwam, kon ik niet anders zeggen dan dat ik heel graag met hem wil trouwen. En misschien kunnen we ook wel gaan nadenken over kinderen. Nu dit hopelijk bijna allemaal voorbij is, lacht een nieuwe, frisse toekomst ons tegemoet.' ■

@marlien.bakker

'WE HEBBEN NOG EEN AFSCHEIDSFEESTJE GEGEVEN VOOR MIJN BORSTEN'

een taboe aankaarte. Ik zag tenslotte ook hoe mensen op straat elkaar aanstootten als ik langsliep. Hoewel ik meestal een mutsje droeg, zagen ze toch dat mijn haar was uitgevallen. Ach, dat kind, zo jong en dan al kanker, hoorde ik ze denken. Ik begreep ook dat mensen konden schrikken van de eerste foto's zonder haar. Stephan zei nog: 'Zou je dat wel doen?' Maar juist omdat hij dat vroeg, wist ik dat ik het moest doen. Het was mijn bedoeling om het echte beeld te geven en daarmee taboes te doorbreken. En dan moest ik ook met de billen bloot.

Mensen zeggen altijd dat je anders in het leven komt te staan als je dit meemaakt. Dat klopt wel, ik zal nooit meer hele dagen op kantoor doorbrengen en me zo druk maken om mijn werk zoals ik deed. En ook

Een dag na de operatie.